

C72 – BIN6

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

4 december 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de evaluatie van de beleidsprogramma's van de lokale besturen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de bepalingen in het Gemeentedecreet over het huishoudelijk reglement van districtsraden	4
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over een alcoholverbod tijdens carnavalsstoeten in bepaalde gemeenten	5

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de evaluatie van de beleidsprogramma's van de lokale besturen

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, de artikelen 146 en 147 van het Gemeentedecreet die bepalen dat de gemeenteraden voor het einde van het jaar een meerjarenplan voor deze beleidsperiode moeten vaststellen, zijn nog niet in werking getreden. We merken echter dat veel gemeenten al proberen zich in de filosofie van deze artikelen in te schrijven. Andere gemeenten verwijzen expliciet naar artikel 242bis van de Nieuwe Gemeentewet. Daar is sprake van het algemeen beleidsprogramma.

Ik citeer u, mijnheer de minister, uit uw antwoord op een vraag van mevrouw Schauvliege: “Dat algemeen beleidsprogramma bevat voor de duur van de legislatuur minstens de belangrijkste beleidsplannen, zoals de sectorale beleidsplannen. Vroeger had men hiervoor drie maanden de tijd. Nu is er tijd tot het einde van het jaar.”

Op veel gemeenteraden van november en december staat dit beleidsprogramma als belangrijkste agendapunt, naast de begrotingsbespreking. In deze commissie is al eerder vermeld dat gemeenten bij het opstellen van hun beleidsprogramma inspiratie zoeken bij elkaar. Er wordt gekeken naar andere beleidsprogramma's, er wordt overlegd. Er is en er wordt hard gewerkt.

Ik kan alleen maar toejuichen dat de lokale besturen buiten hun gemeentegrenzen kijken en leren van goede praktijkvoorbeelden. Jammer genoeg bereikte me het bericht dat er ook plagiaat wordt gepleegd. Hiermee bedoel ik dat één gemeente bijna integraal de teksten heeft overgenomen van een andere gemeente, zelfs van een stad. Ik heb dit persoonlijk geverifieerd en heb tot mijn spijt moeten vaststellen dat die berichtgeving klopte.

De heer Van den Heuvel haalde ook al aan dat niet alle gemeenten het even makkelijk hebben met die beleidsplannen. Ik onderschrijf dat we hiervoor begrip moeten opbrengen. Het is natuurlijk moeilijk te beoordelen of een bestuur moeilijkheden heeft met de planning of gewoon van kwade wil is, maar simpelweg kopiëren kan men alvast niet als goede wil omschrijven.

In omzendbrief ABB 2006/19 onder 6.2 ‘De strategische meerjarenplanning’ lezen we het volgende: “Op die

wijze bied ik de gemeentebesturen instrumenten aan om een strategisch plan op te stellen en aan de gemeenteraad voor te leggen, zonder hen hiertoe nu aanvullende formele verplichtingen op te leggen. Niettemin is het wenselijk dat de gemeentesecretaris het ontwerp van het algemeen beleidsprogramma opmaakt, en dat de financieel beheerder het ontwerp van het meerjarig financieel beleidsplan opmaakt, in overleg met het managementteam. De besturen kunnen zo een groeiproces doorlopen om later te komen tot een volwaardige strategisch meerjarenplan.”

De gemeenten krijgen – terecht – de kans om te leren omgaan met meerjarenplanning. De Vlaamse overheid heeft gekozen voor een overgangperiode om zo kansen te geven aan een groeiproces. Misbruik van die overgangperiode en niets doen, moeten we met een korrel zout nemen en veroordelen.

Ik ben lid van de commissie voor Onderwijs. Recent was er in de pers berichtgeving over de strijd van de K.U.Leuven tegen plagiaat in thesissen. Onder het motto ‘Red je gezicht, plagieer niet’ zullen studenten dit academiejaar worden gesensibiliseerd. De universiteit zou ook onderzoeken of het mogelijk is een elektronisch detectiesysteem te gebruiken. Ik denk niet dat het nodig is dat het Agentschap voor Binnenlands Bestuur ook deze weg opgaat. Een meerderheid heeft immers een oppositie als waakhond. Ik kan me voorstellen dat door het voorval, dat aanleiding is tot mijn vraag, de komende weken nog wat oppositierraadsleden gaan googelen.

Belangrijk is ten slotte nog volgend element uit uw antwoord op de eerder vernoemde vraag: namelijk dat de sectorale beleidsplannen vaak in plaats van een instrument een doel zijn geworden. “Brussel doet weinig of niets met de aangeleverde informatie. De toegevoegde waarde komt maar een heel beperkte groep betrokkenen ten goede.”

We moeten vermijden dat de strategische meerjarenplanning dezelfde weg opgaat. Het lijkt me dan ook logisch dat we het kopiëren veroordelen. Het is eigenlijk een aanfluiting van onze regelgeving. We moeten het belang van de meerjarenplanning eenduidig onderschrijven. In de gemeenteraad waar het gekopieerde beleidsplan vorige week werd goedgekeurd, noemde een lid van de meerderheid het beleidsplan een politiek waardeloos document. Hij stelde bovendien dat Brussel een plan zou moeten maken voor de gemeenten. Hij verfijnde deze opmerking door voor te stellen dat Brussel een plan zou maken voor de kustgemeenten, eentje voor de gemeenten van het buitengebied en eentje voor de steden.

Dit is bovendien geen goed signaal naar de bevolking over de kwaliteit van onze lokale bestuurders. Ik geloof echt dat dit een uitzondering is, en naar ik hoop ook een alleenstaand geval. Maar ik denk dat we dat toch moeten duidelijk maken en bewijzen. We moeten vermijden dat zo'n voorval het algemeen imago van onze lokale bestuurders beschadigt.

Mijnheer de minister, neemt u dit voorval op in een evaluatie van de regelgeving met betrekking tot de beleidsprogramma's? Worden de beleidsprogramma's ook inhoudelijk bekeken? Bent u eveneens van mening dat het klakkeloos kopiëren van beleidsplannen geen optie kan zijn? Hoe zullen u en uw diensten reageren als er u concrete berichten bereiken over plagiaat? Bestaat er een mogelijkheid tot sancties? Denkt u aan extra ondersteuning en begeleiding? Denkt u er eventueel toch aan om te laten onderzoeken of er sprake is van plagiaat in de beleidsplannen?

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vraag van de heer De Cock boeit me.

Het frappeert me, mijnheer De Cock, dat er gemeenten zijn die beleidsplannen kopiëren. Ik kan daar niet bij! Een beleidsplan houdt toch concrete elementen in, zoals namen van straten. In ieder geval is het voor de Vlaamse Regering zeer moeilijk om te bepalen wat er in die beleidsprogramma's moet staan. Ik vat een beleidsprogramma op als een instrument dat de meerderheid in staat moet stellen een planning voor de komende zes jaar uit te werken en vervolgens de hele gemeenteraad de kans te geven zich te informeren over waar men naartoe wil.

Sommige gemeenten gaan nog verder: daar legt het college het beleidsprogramma aan de gemeenteraad ter discussie voor en aanvaardt het zelfs bijsturingen op voorstel van de oppositie. In elk geval meen ik dat de beoordeling van een beleidsprogramma behoort tot de lokale autonomie. Als men de tekst op lokaal niveau niet goed vindt, dan moet men die dan maar niet goedkeuren. Dat geldt ook als men denkt dat er plagiaat in het spel is.

Ik denk dat er een verschil is tussen plagiaat in een wetenschappelijk werk en wat hier ter discussie ligt. Ik denk niet dat het de bedoeling is om beleidsprogramma's aan een examen te onderwerpen. In elk geval kan ik de heer De Cock geruststellen. In mijn gemeente heb ik nog meegemaakt dat niet alleen de meerderheid, maar ook de oppositie uitpakte met 'een deontologische code' die op maat van de gemeente zou zijn opgesteld, maar in de tekst had men op één plaats het woord 'Leuven' vergeten te schrappen.

De beleidsprogramma's wil ik blijven opvatten als een instrument voor de lokale besturen, en de beoordeling van Brussel is daarbij niet aan de orde.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het is een ernstige vraag over een materie met een ludiek kantje.

We hebben allemaal gelezen wat er in de krant stond, onder de titel "Oppositiepartijen verontwaardigd over 'gekopieerd' beleidsplan". In het artikel stond dit over de gemeente Hamme: "We tellen 3.504 dezelfde woorden uit het beleidsplan van Roeselare", kaartte Tom Vermeire (SP.A) tijdens de gemeenteraad aan. 'Het Hamse beleidsplan is voor 84,4 procent een kopie van dat van de West-Vlaamse provinciestad.'" Als het over kopiëren gaat, is dat dus een grote onderscheiding.

Ik kan begrijpen dat mensen bij de bureaus gaan kijken hoe zo'n concept er uitziet, welke vorm dat aanneemt en hoe dat moet worden geredigeerd. Als men dat onder de knie heeft, is er al veel werk gebeurd. Ik ga ervan uit dat men in Hamme weet waarmee men bezig is, en dan is het gewoon zaak om dat goed in te vullen. Ik begrijp wel niet goed dat men 84,4 procent van een ander beleidsplan overneemt. Zo'n beleidsprogramma moet immers afgestemd zijn op het financieel meerjarenplan en op de sectorale beleidsplannen voor cultuur, jeugd, sport, toerisme, mobiliteit en milieu. In het licht daarvan moet er dus een groot verschil zijn tussen de beleidsprogramma's van Hamme en van Roeselare.

Ik heb al meegemaakt dat studiebureaus voor de opmaak van een milieuconvenant voor één bepaalde gemeente gebruik maken van het model dat diende voor het milieuconvenant van een andere gemeente van dezelfde categorie. We proberen er met ons planlastendecreet voor te zorgen dat men met de indiening van een plan voldoet aan de vormvereisten en bijgevolg ook de centen krijgt. Wat de beleidsprogramma's betreft, moet men dat niet voor Brussel maar voor de gemeente zelf doen.

Er zijn de verkiezingsprogramma's, het bestuursakkoord en de structurele tekortkomingen eigen aan bepaalde straten of wijken waaraan men sowieso moet remediëren. Dat alles moet uitmonden in een beleidsprogramma en tot een professionalisering van het beleid leiden. Dergelijke beleidsprogramma's zorgen ervoor dat men goed onder ogen moet zien wat kan en wat niet kan, en verplichten de bestuurders dus om de tering naar de nering te zetten. Als men domweg kopieert, dan houdt men zichzelf voor de gek. Ik zal geen 'leespolitie' oprichten of zelf optreden. Als men domweg kopieert, dan is men zeer onprofessioneel bezig.

De artikelen 146 en 147 van het Gemeentedecreet over de strategische meerjarenplanning zijn nog niet in werking getreden. Het is namelijk niet realistisch om op korte termijn de besturen te verplichten om de strategi-

sche meerjarenplanning volgens het nieuwe concept op te leggen. Zoals u weet, komt er in 2013 een algemene verplichting voor de opmaak van een strategisch meerjarenplan. Uiterlijk vanaf 2010 gaat het strategisch meerjarenplan in een aantal pilootgemeenten van start. De artikelen van het Gemeentedecreet die al in werking zijn getreden en waarin naar het strategisch meerjarenplan wordt verwezen, worden voorlopig ingevuld op basis van het algemeen beleidsprogramma dat in artikel 242bis van de Nieuwe Gemeentewet wordt opgelegd en op basis van het meerjarig financieel beleidsplan uit artikel 7 van het Vlaams toezichtsdecreet van 28 april 1993.

Er bestaat geen specifieke regelgeving voor de opmaak van het algemeen beleidsprogramma. Artikel 242bis van de Nieuwe Gemeentewet stipuleert enkel dat het algemeen beleidsprogramma minstens de belangrijkste beleidsplannen voor de legislatuur moet bevatten. Zoals in de omzendbrief met budgetinstructies voor 2008 staat vermeld, is het algemeen beleidsprogramma een eerste belangrijke stap in het groeiproces naar een volwaardige strategische planning.

De opmaak van een algemeen beleidsprogramma is niet makkelijk, maar dwingt de lokale besturen vooruit te kijken en de belangrijkste doelstellingen voor een legislatuur te formuleren. De lokale besturen kunnen hiervoor inspiratie vinden in de bestuursakkoorden, in de sectorale plannen, in de voor veel besturen gelijklopende grote maatschappelijke problemen. Het is niet verwonderlijk dat besturen naar elkaars teksten kijken en bij elkaar ideeën opdoen voor de formulering van een plan of over de aan te snijden thema's. Er zijn immers geen vaste regels. Een lokaal bestuur kan het zich makkelijk maken en alles zo algemeen mogelijk formuleren. Mijns inziens, kan een meerderheid best in detail treden en duidelijk verwoorden wat ze wil doen.

Ik geef even een voorbeeld. Vorige vrijdag heeft de Vlaamse Regering besloten dat de lokale besturen komaf moeten maken met de forfaitaire huisvuilbelastingen. De vraag is welk systeem in de plaats moet komen. De Vlaamse Regering wil het principe 'de vervuiler betaalt' generiek in heel Vlaanderen ingang doen vinden. Een lokaal bestuur kan in een algemeen beleidsprogramma opnemen welke formules in aanmerking komen. Deze interessante oefening opent debatten die lokale politici vaak voor zich uit schuiven. Vaak hebben deze mensen niet veel zin om de knopen definitief door te hakken.

De Vlaamse overheid is niet bevoegd om zich over de opportuniteit of de originaliteit van de in een beleidsprogramma opgenomen beleidsplannen of -doelstellingen uit te spreken. Dit zou een inbreuk op de gemeentelijke autonomie betekenen. De inhoudelijke beoordeling van het algemeen beleidsprogramma maakt deel uit van de taken van het college van burgemeester en schepenen en van de gemeenteraad. Er is niet voorzien in sancties voor besturen die in een algemeen beleidsprogramma geen

eigen probleemstelling, aanpak of doelstellingen naar voren brengen. Zoals de heer De Cock daarnet heeft gesteld, getuigt plagiaat van beleidsplannen niet van een hoogstaande bestuurskwaliteit.

De Vlaamse overheid is wel bevoegd om met betrekking tot het meerjarig financieel beleidsplan op te treden. Dit plan moet een financiële vertaling van het algemeen beleidsprogramma vormen en moet inzicht verstrekken in de aard en de omvang van het voorgenomen beleid en in de financiële gevolgen van de doelstellingen uit het algemeen beleidsprogramma. De gemeenten zijn immers, op straffe van schorsing en vernietiging van hun begroting, verplicht het evenwicht gedurende de hele looptijd van het meerjarig financieel beleidsplan te behouden. Het meerjarig financieel beleidsplan biedt de Vlaamse overheid de mogelijkheid om de realiteitszin van het algemeen beleidsprogramma enigszins te toetsen.

Het is duidelijk dat ik geen specifieke regelgeving voor de inhoud van de algemene beleidsprogramma's zal uitwerken. Dit zou immers een inbreuk op de gemeentelijke autonomie betekenen. Het kopiëren van beleidsplannen zal steeds een specifieke financiële vertaling vergen. Die aan het administratief toezicht onderworpen financiële vertaling moet steeds realistisch zijn. Aangezien ze niet bevoegd is om met betrekking tot de inhoudelijke aspecten van een algemeen beleidsprogramma op te treden, zal de Vlaamse overheid niet nagaan of in dit verband plagiaat is gepleegd.

De financiële vertaling van het algemeen beleidsprogramma in het meerjarig financieel beleidsplan kan daarentegen wel tot administratieve toezichtsmaatregelen leiden. Een lokaal bestuur mag gewoonweg niet in de rode cijfers gaan. We krijgen regelmatig vragen van gemeentebesturen die het nog één begroting uithouden, maar nadien hopeloos in de problemen dreigen te komen. Net daarom leveren we bijkomende inspanningen om de Elia-heffing te compenseren. De overname van de gemeenteschulden kan er eveneens voor zorgen dat de gemeenten op middellange termijn financieel het hoofd boven water kunnen houden.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Ik dank de minister voor het uitgebreide antwoord. De gemeentelijke autonomie, die ik zelf verdedig, speelt hierbij een grote rol. Ik ben blij dat de minister het met me eens is.

Een gekopieerd algemeen beleidsprogramma kan niet met het achterliggend financieel beleid overeenkomen. De meerjarige financiële beleidsplannen moeten aan de haalbaarheid van de algemene beleidsprogramma's worden getoetst.

Mijns inziens, zullen de bestuursleden die een beleidsplan kopiëren in de eerste plaats met zichzelf worden geconfronteerd.

Minister Marino Keulen: Of al dan niet ideeën van het stadsbestuur van Roeselare zijn gepikt, hoeft in die toetsing niet eens aan bod te komen. De toetsing moet vooral nagaan in welke mate het algemeen beleidsprogramma en het meerjarig financieel beleidsplan compatibel zijn en op welke wijze de onderdelen die uit het algemeen beleidsprogramma van Roeselare zijn overgenomen, overeenkomen met het meerjarig financieel beleidsplan.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een kleine bijkomende vraag stellen. Wie moet het algemeen beleidsprogramma aan het meerjarig financieel beleidsplan toetsen?

Minister Marino Keulen: Het toetsen van het algemeen beleidsprogramma aan het meerjarig financieel beleidsplan is een taak van de gemeenteraad. Indien in het algemeen beleidsprogramma staat dat de gemeente een sporthal zal bouwen om de sportverenigingen een nieuwe thuishaven te geven of de rioleringsproblematiek in een bepaalde wijk zal aanpakken, moet dit ook in het meerjarig financieel beleidsplan terug te vinden zijn. Indien dit het geval niet is, verkoopt het gemeentebestuur gewoon gebakken lucht.

Ik vind het niet zo belangrijk waar een idee vandaan komt. Indien het niet in de begroting is opgenomen, gaat het slechts om inhoudloze retoriek.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de bepalingen in het Gemeentedecreet over het huishoudelijk reglement van districtsraden

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, in mei 2006 hebben we door middel van een reparatiedecreet enkele bepalingen in het Gemeentedecreet bijgeschaafd en rechtgezet.

Hierbij is onder meer artikel 276 van het Gemeentedecreet gewijzigd. In de oorspronkelijke tekst stond het volgende: “De bepalingen van artikelen 19 tot 41 zijn van overeenkomstige toepassing op de districtsraden”. In de nieuwe versie luidt dit als volgt: “De bepalingen van artikelen 19 tot 40 zijn van overeenkomstige toepassing op de districtsraden”. Als er staat “19 tot 41”, gaat het over de artikelen 19 tot en met 40. De formulering “19 tot 40” betekent dat artikel 40 niet meer tot de bevoegdheden van de districtsraden behoort.

Artikel 40 van het Gemeentedecreet betreft de bevoegdheid een huishoudelijk reglement op te stellen. In een

huishoudelijk reglement wordt onder meer geregeld voor welke vergaderingen presentiegeld wordt toegekend, over welke bedragen het in dit verband gaat, hoe uitnodigingen en oproepingen worden opgesteld en verzonden en nog een heleboel andere praktische aangelegenheden. Door de wijziging van artikel 276 van het Gemeentedecreet behoort dit alles niet meer tot de bevoegdheden van de districtsraden.

Ik heb de reden voor deze wijziging in de verslagen van de vergaderingen in mei 2006 opgezocht. Blijkbaar hebben we daar niet bij stilgestaan. Volgens het verslag heeft ook mijn fractie zich toen op andere thema's gefocust.

Het huidige basisreglement van de Antwerpse gemeenteraad is, nu artikel 276 van het Gemeentedecreet is gewijzigd, automatisch van toepassing op de districtsraden. Ik vind deze handelwijze betuttelend, centralistisch en dirigistisch. Ze past in de evolutie van de verhouding tussen de Antwerpse gemeenteraad en de districtsraden die we de laatste tijd kunnen vaststellen. Mijnheer de minister, u stelt zich steeds als pleitbezorger van de gemeentelijke autonomie op. Deze behandeling van de districtsraden maakt er marionettentheaters van het Antwerpse stadsbestuur van. Ik stel elke maand vast dat de leden van de districtsraden worden ontmoedigd. De bevoegdheid om een huishoudelijk reglement voor de werking van de eigen raad op te stellen, lijkt me het minimum dat aan een rechtstreeks verkozen democratische raad kan worden gegeven.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, ik kom direct tot de grond van de zaak. Ik geef de mensen steeds waar ze recht op hebben. Volgens mij is enkel de districtsraad bevoegd voor het eigen huishoudelijk reglement. Dat lijkt me nogal evident. Op zich kwam uw vraag mij vreemd over. Er lijkt mij vooral een inhoudelijk misverstand achter te zitten. Artikel 276 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 bepaalt dat de artikelen 20 tot 40 van dat decreet van overeenkomstige toepassing zijn op de districtsraden. In juridische taal schrijven we ‘20 tot 40’ en in mensentaal betekent dat ‘20 tot en met 40’. Dat werd zo goedgekeurd door de plenaire vergadering op 6 juli 2005. Daar was geen sprake van artikel 41. Wel werd bij amendement nummer 166 het artikelnummer 41 vervangen door 40. Dit werd gemotiveerd als volgt: “De verwijzing naar de deontologische code (en dit is wat in artikel 41 staat) wordt geschrapt omdat verschillende deontologische codes binnen eenzelfde gemeente niet werkbaar zijn.”

Door het eenparig aannemen in deze commissie van dit amendement is artikel 40 wel degelijk van toepassing op de districten. Dit betekent dat de districtsraad de bevoegdheid heeft om zelf een regeling uit te werken inzake de materies, vermeld in de artikelen 20 tot en met 40 van het Gemeentedecreet, waaronder het huishoudelijk

reglement. De districtsraad heeft echter niet de mogelijkheid om zelf een regeling uit te werken inzake de materie, vermeld in artikel 41 van het Gemeentedecreet, en dat slaat op de deontologische code. Enkel de districtsraad heeft de bevoegdheid over zijn eigen huishoudelijk reglement.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de minister, u zult zich kunnen inbeelden hoe blij ik ben met uw antwoord. Ik heb deze vraag niet uitgevonden. Ik ben niet gevallen over een detail. Er werd in de districtsraad wel degelijk gezegd dat artikel 40 er niet meer bij hoorde. Het verslag van deze commissie kan de puntjes op de i zetten.

Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over een alcoholverbod tijdens carnavalsstoeten in bepaalde gemeenten

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, in Het Belang van Limburg is er vorige week veel heisa geweest over de invoering van een alcoholverbod tijdens carnavalsstoeten in bepaalde gemeenten. Veel Limburgse carnavalisten en sympathisanten vrezen dan ook het ergste: een stoet zonder alcohol. Veel ongeruste Limburgers hebben mij hierover aangesproken. Ze vrezen een totale drooglegging van het carnaval. Maar omdat deze gemeenten geen treste uitzondering willen zijn en het niet eens geraken over de modaliteiten van een verbod, vragen ze een regeling op hoger niveau. De provincie zou een modelontwerp van reglement rond carnavalsstoeten voor de gemeenten aan het voorbereiden zijn. De betrokken gemeenten willen verder gaan en vragen een Vlaamse regeling zodat in alle gemeenten hetzelfde verbod zou gelden.

Mijnheer de minister, bent u aangesproken door de lokale besturen om een initiatief te nemen om een Vlaamse regeling over een alcoholverbod bij carnavalsstoeten in te voeren? Hebt u initiatieven genomen om een Vlaams modelreglement op te stellen over het alcoholverbod op carnavalsstoeten?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Libert, ik heb ook de kranten gelezen. Enkele gemeenten kijken smachtend

naar boven met de vraag om hen uit de nood te helpen inzake een carnavalreglement. Ik vind dit een dubbel signaal. Aan de ene kant zijn de pleidooien voor meer lokale autonomie nooit van de lucht. Aan de andere kant wordt de paraplu opengetrokken vanaf het moment dat er een iets moeilijker kwestie opduikt. Dan zouden wij ineens reglementerend moeten optreden. Dan willen ze de zwartepiet doorspelen naar de hogere overheid.

Ik kom uit Lanaken. Ik ben een carnavalist in hart en nieren. Ik heb in al die jaren nooit problemen meege maakt. Echte carnavalisten vieren feest en drinken zich niet lazarus. Als er een probleem is, beperkt dat zich tot bepaalde groepen en wagens, en dan moet men die aanpakken. We mogen het teveel aan alcohol zeker niet veralgemenen. Ik vrees dat we met een algemene reglementering het alcoholverbruik alleen maar gaan verplaatsen. Men gaat dan wellicht meer stiekem drinken en bijvoorbeeld sterke drank in flacons meenemen. Dat lijkt me veel erger dan een bak bier op de wagen. We zouden een averechtse reactie kunnen krijgen. De remedie zou erger kunnen zijn dan de kwaal.

Ik ben tegen een algemeen verbod. Waar er problemen zijn, moet men die rechtstreeks aanpakken. Dat is ook zo bij het voetbal. Als supporters zich onsportief gedragen en het voetbalfeest dreigen te laten escaleren in een veldslag, dan moet men optreden tegen de enkelingen die de boel verknoeien. Men mag het plezier van de hele bevolking en van de bezoekers niet vergallen.

Ik vind dat de gemeenten hier hun verantwoordelijkheid afwimpelen. Ze trekken hun paraplu open.

Het is mijn ervaring dat carnaval nog altijd een van de weinige echte volkse feesten is. Iedereen komt ernaartoe, jong en oud, rijk en arm. We moeten er alles voor doen om dat volksfeest in al zijn uitingen en met al zijn kenmerken te behouden. Een goede pint hoort daarbij. U houdt het niet voor mogelijk: het carnaval is zelfs gecreëerd door de kerk. Alle remmen nog even los, voor de vasten. Het had bijna een therapeutische werking. Wie zijn wij om daar tegenin te gaan? Zoals de carnavalisten zeggen: alaaf, alaaf, alaaf.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

Mijnheer Van Dijck, natuurlijk ben ik tegen een betutteling door hogere overheden, zeker als het een alcoholverbod tijdens carnaval betreft.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

